

★ MONA KASTEN ★

MAXTON HALL

SAVE ME

ments meg

fine selection

✧ MONA KASTEN ✧

MAXTON HALL

SAVE ME

ments meg

✧ Első kiadás ✧
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*I was the city that I never wanted to see,
I was the storm that I never wanted to be.¹*

GERSEY: *ENDLESSNESS*

¹ Az a város voltam, amit soha látni nem akartam, / az a vihar voltam, ami soha lenni nem akartam.

1

Ruby

AZ ÉLETEMET SZÍNEKRE OSZTOTTAM FEL:

zöld – fontos!

türkizkék – iskola

pink – Maxton Hall rendezvényszervezési bizottság

lila – család

narancssárga – táplálkozás és sport

A lilát (Ember outfit fotóit elkészíteni), a zöldet (új szövegkiemelőket venni) és a türkizkékét (Mrs. Wakefieldet megkérdezni a matematikadolgozat anyagáról) ma már elintéztem. Messze a legjobb érzés számomra a világon, ha kipipálhatok egy pontot a „to do” listámon. Néha még olyan feladatokat is felírok, amiket rég elvégeztem, csak hogy rögtön ezután át is húzhassam azokat – viszont legalább kevésbé feltűnő világosszürkével, hogy mégse érezzem annyira úgy magam, mint egy család.

Ha valaki felüti a naptáramat, akkor első pillantásra rájön, hogy a mindennapjaim nagyrészt zöldből, türkizből és pinkből állnak. De alig egy héttel ezelőtt, az új tanév kezdetekor új színt vettem be:

arany – Oxford

Az első feladat, amit az új tollal jegyeztem fel, így szól:

ajánlólevelet elhozni Mr. Suttontól

Végighúszom az ujjam a fémesen csillogó betűk felett.

Már csak egy év. Egy utolsó év a Maxton Hall suliban. Szinte valószínűtlennek tűnik számomra, hogy most végre elkezdődik. Talán háromszázhatvanöt nap múlva már egy politikáról szóló szemináriumon ülök, és a világ legintelligensebb emberei fognak tanítani.

Mindenem bizsereg az izgatottságtól, ha arra gondolok, hogy már nem tart soká, mire megtudom, hogy megvalósul-e a legnagyobb vágyam. Tényleg sikerül-e, és akkor mehetek egyetemre. *Oxfordba*.

A családomból még soha senki nem járt fősulira, és tudom, messze nem magától értetődő, hogy a szüleim nem csak fáradtan somolyogtak, amikor először közöltem velük, hogy filozófiát, politológiát és közgazdaságtant szeretnék hallgatni Oxfordban. Akkor hétéves voltam.

De még most – tíz évvel később – sem változott semmi ezen a téren, kivéve az, hogy a céloom karnyújtásnyira került. Továbbra is olyanak tűnik számomra, mint egy álom, hogy egyáltalán idáig eljutottam. Újra meg újra azon kapom magam, hogy attól félek, hirtelen felébredek, és rádöbbenek, hogy még mindig a régi iskolámba járok, és nem a Maxton Hallba – amely egyike Anglia legrangosabb magániskoláinak.

Vetek egy pillantást a tanterem nehéz ajtaja feletti órára. Még három perc. A feladatokat, amiket ki kell dolgoznunk, már tegnap este megcsináltam, így most semmi más dolgom nincs, mint hogy arra várjak, legyen végre vége ennek az órának. Türelmetlenül rázom a lábam, mire azonnal kiérdemlem, hogy oldalba bökjenek.

– Aú! – kiáltok rá, és vissza akarok ütni, de Lin gyorsabb, és kitér előlem. A reflexei hihetetlenek. Úgy sejtem, ez amiatt van, hogy az általános iskola óta vívőleckéket vesz. Hiszen ott olyan sebességgel kell tudni visszatámadni, mint egy kobra.

– Ne legyél már ilyen izgága – feleli anélkül, hogy felnézne a teleírt lapjáról. – Idegesítesz.

Ezen meghökkenek. Lin soha nem ideges. Legalábbis nem úgy, hogy bevallaná, vagy kimutatná. De ebben a pillanatban tényleg szikrányi nyugtalanságot fedezek fel a szemében.

– Sajnálom. Nem tehetek mást. – Újra átrajzolom az ujjaimmal a betűket. Az utóbbi két évben mindent megtettem, hogy lépést tartassak az osztálytársaimmal. Hogy jobb legyek náluk. Hogy mindenkinek bebizonyítsam, joggal járok a Maxton Hallba. És most, hogy elkezdődik az egyetemi felvételi procedúra, az izgatottság szinte megöl. Még ha akarnék, se tudnék tenni ellene semmit. Az, hogy úgy tűnik, Lin is hasonlóan érzi magát, legalább valamennyire megnyugtat.

– Megérkeztek már tulajdonképpen a plakátok? – kérdezi Lin. Felém bandzsít, és vállig érő, fekete hajából egy tincs az arcába hull. Türelmetlenül kisimítja a homlokából.

Megrázom a fejem.

– Még nem. Biztos ma délután.

– Oké. Holnap biosz után kiosztjuk őket, ugye?

Rámutatok a bullet journalomban a megfelelő rózsaszín sorra, és Lin elégedetten bólint. Újra az órára nézek. Csak nagy nehezen tudom visszafogni magam, hogy ne rázzam megint a lábamat. Ehelyett a lehető legkisebb feltűnést keltve elkezdem elpakolni a tollaimat. Az összes hegyének ugyanabba az irányba kell mutatnia, ezért úgysis több időre van ehhez szükségem.

Az aranyszínű tollat azonban nem teszem el, hanem ünnepélyesen a határidőnaplóm keskeny gumiszalagjára csúsztatom. Úgy fordítom a kupakját, hogy előre mutasson. Csak így érzem helyesnek.

Amikor végre kicsengetnek, Lin gyorsabban pattan fel a székéről, mint ahogy azt emberileg lehetségesnek tartottam volna. Felhúzó a szemöldököm, és rámeredek.

– Ne nézz így – mondja, miközben a táskáját a vállára akasztja. – Te kezdted!

Nem válaszolok semmit, csak vigyorogva elteszem a többi holmit.

Lin és én hagyjuk el elsőként a termet. Gyors léptekkel átszeljük a Maxton Hallt, és a következő elágazásnál elkanyarodunk balra.

Az első hetekben állandóan eltévedtem az óriási épületben, és többször is késve értem be az órákra. Végtelenül kínos volt számomra, még ha a tanárok nem is győztek biztosítani arról, hogy a legtöbb új diák hasonlóan van ezzel Maxton Hallban, mint én. Az iskola egy kastélyra hasonlít: ötszintes, van egy déli, nyugati és keleti szárnya és három melléképülete, ahol olyan tárgyakat oktatnak, mint a zene és az informatika. Elágazásokból és utakból, ahol el lehet tévedni, végtelen számú van, és az, hogy nem minden lépcső vezet automatikusan minden emeletre, kétségbeesésbe tudja kergetni az embert.

De miközben eleinte teljesen elveszett voltam, mostanra már úgy ismerem az épületet, mint a tenyeremet. Sőt: szinte teljesen biztos vagyok benne, hogy Mr. Sutton irodájához csukott szemmel is odatalálnék.

– Nekem is Suttonnal kellett volna megíratnom az ajánlóleveletem – dünnyögi Lin, miközben végigmegyünk a folyosón. Velencei maszkok díszítik a magas falakat jobb kéz felől – a legutóbbi végzős évfolyam művészeti projektje volt ez. Egyik-másik előtt néhányszor megálltam, és megcsodáltam a játékos részleteket.

– Hogyhogy? – kérdezem, és gondolatban feljegyzem magamnak, hogy szóljak a gondnokunknak, helyezze biztonságba a maszkokat, mielőtt hétvégén a tanévnyitó parti a tetőfokára hág.

– Mert azóta kedvel minket, hogy tavaly együtt szerveztük meg a záróbulit, és tudja, milyen lelkesek vagyunk, és milyen keményen dolgozunk. Ezenkívül fiatal, ambiciózus, és ő maga is csak nemrég

végzett Oxfordban. Te jó ég, tényleg fel tudnám pofozni magam, hogy nekem nem jutott eszembe ez az ötlet.

Megpaskolom Lin karját.

– Mrs. Marr is Oxfordba járt. Ezenkívül el tudom képzelni, hogy jobban fogadják, ha valaki olyantól kapsz ajánlólevelet, akinek már több szakmai tapasztalata van, mint Mr. Suttonnak.

Kétkedően néz rám.

– Talán megbántad, hogy őt kérted fel?

Válaszul mindössze megvonom a vállam. Mr. Suttonnak az előző tanév végén véletlenül jutott tudomására, hogy mennyire vágyom arra, hogy Oxfordba mehessenek, és erre felajánlotta, faggassam ki mindenről, amit csak tudni szeretnék. Még ha másikkal járt is, mint amit én tervezek, egy csomó belső információval tudott szolgálni, az összeset mohón szívtam magamba, és később gondosan feljegyeztem a naptáramba.

– Nem – válaszolom végül. – Biztos vagyok benne, hogy tudja, mi az, ami egy ajánlólevélben lényeges.

A folyosó végén balra kell kanyarodnom. Megbeszéljük, hogy később még egyeztetünk telefonon, aztán gyorsan elköszönünk egymástól. Rápillantok az órára – két perc múlva fél kettő –, és gyorsítok. Fél kettőre beszéltük meg Mr. Suttonnal, hogy találkozunk, és semmi esetre sem akarok elkésni. Elrobogok a magas reneszánsz ablakok mellett, amelyeken át aranyszínű szeptemberi fény vetül a folyosóra, majd átverekszem magam egy diákcsoporton, aminek tagjai ugyanabban a királykék iskolai egyenruhában feszítenek, mint én.

Senki nem vesz tudomást rólam. Így megy ez a Maxton Hallban. Bár mindannyian ugyanazt az egyenruhát viseljük – kék-zöld kockás szoknya a lányoknak, bézs nadrág a fiúknak és méretre szabott sötét-kék zakó mindenkinek –, nem lehet nem észrevenni, hogy valójában nem tartozom ide. Míg az iskolatársaim drága dizájnertáskákkal

járnak a suliba, az én khakizöld hátizsákom anyaga helyenként már úgy elvékonyodott, hogy mindegyik nap arra számítok, most fog elszakadni. Megpróbálok nem hagyni, hogy ez eltántorítson, főként, hogy itt néhányan úgy viselkednek, mintha az övék lenne az iskola, csak mert jó módú családokból származnak. Számukra én láthatatlan vagyok, és mindent meg is teszek azért, hogy ez így maradjon. *Csak ne tűnj ki.* Eddig ez jól működött.

Lesütött szemmel török utat a többi diák között, és beveszem az utolsó kanyart jobbra. A bal oldalon a harmadik ajtó Mr. Suttoné. Az övé és az előtte levő iroda között van egy nehéz fapad, az órámról az ajtóra pillantok, aztán újra vissza. Még két perc.

Egy másodperccel sem bírom tovább. Elszántan simítom le a szoknyám, megigazítom a zakóm, és ellenőrzöm, hogy a nyakkenődöm nem csúszott-e el. Aztán az ajtóhoz lépek, és bekopogok.

Semmi válasz.

Sóhajtvá foglalom mégis helyet a padon, és elnézek a folyosón mindkét irányba. Talán még gyorsan hoz magának valamit enni. Vagy egy teát. Vagy kávé. Ami azt juttatja eszembe, hogy ma jobb lett volna, ha én viszont nem iszom egyet sem. Már úgyis épp elég izgatott voltam, de anya túl sokat főzött, és nem akartam kiönteni. Most kissé remeg a kezem, amikor újra rápillantok a karóráma.

Fél kettő. Percre pontosan.

Újra végignézek a folyosón. Seholy senki.

Talán nem kopogtam elég hangosan. Vagy – és erre a gondolatra a pulzusom az egekbe szökik – én tévedtem. Talán nem is ma van az időpontunk, hanem holnap. Kapkodva húzom ki a hátizsákom cipzárját, és előveszem a naptáram. De amikor belenézek, látom, hogy minden stimmel. Jó a dátum, jó az időpont.

A fejemet csóválva csukom be a hátizsákom. Alapvetően nem vagyok ilyen széllébélt, de attól a gondolattól, hogy a pályázatommal

kapcsolatban valami félremegy, és esetleg ezért nem vesznek fel Oxfordba, szinte megbolondulok.

Figyelmeztetnem kell saját magam, hogy higgadjak le. Elszántan felállok, az ajtóhoz lépek, és ismét bekopogok.

Ezúttal hallok valami zajt. Mintha valami leesett volna a földre. Óvatosan kinyitom az ajtót, és bekémlelek a szobába.

A szívem kihagy egyet.

Jól hallottam.

Mr. Sutton itt van.

Azonban... nincs egyedül.

Az íróasztalán egy nő ül, aki szenvedélyesen csókolgatja. Ő pedig a lány két lába közt áll, mindkét kezét a széttárt combra fektetve. A következő pillanatban Sutton szorosabban megragadja, és előrehúzza az asztal szélére. A nő halkan felnyög, amikor az ajkai ismét összeolvadnak, és a kezével a férfi sötét hajába túr. Azt sem látom, hol kezdődik az egyik, és hol ér véget a másik. Bárcsak le tudnám venni a szemem kettőjükről! De nem sikerül. Főként akkor nem, amikor Sutton a kezét még mélyebben a nő szoknyája alá csúsztatja. Amikor meghallom, ahogy levegő után kapkod, és a nő halkan felsóhajt:

– Te jó ég, Graham.

Amikor végre magamhoz térek a sokkos állapotból, már arra sem emlékszem, hogyan kell használnom a lábam. Megbotlok a küszöbön, így az ajtó olyan lendülettel vágódik ki, hogy a falnak csapódik. Mr. Sutton és a nő szétrebbennek. A férfi felém fordul, és meglát engem az ajtóban. Kinyitom a szám, hogy bocsánatot kérjek, de mindössze száraz zihálásra vagyok képes.

– Ruby – mondja Mr. Sutton levegő után kapkodva. A haja teljesen összeborzolódtott, az inge felső gombjai ki vannak gombolva, az arca kipirult. Idegennek tűnik számomra, egyáltalán nem úgy néz ki, mint a tanárom.

Érzem, ahogy pokoli forróság szökik az arcomba.

– Én... sajnálom. Azt hittem, ma van egy...

Ekkor a fiatal nő is megfordul, és a mondat további része a torkomon akad. A szám kinyílik, és jeges hidegség árad szét a testemben. Rábámulok a lányra. Zöldeskék szeme legalább annyira tágra nyílt, mint az enyém. Hirtelen leveszi rólam a tekintetét, és a drága magas sarkújára szegezi, végignéz a padlón, majd tehetetlenül mered Mr. Suttonra – vagyis *Grahamre*, mint ahogy az imént még sóhajtva szólította.

Ismerem őt. Különösen jól ismerem a vörösesszőke, tökéletesen göndörített copfját, ami törin mindig előttem himbálózik.

Mr. Sutton óráján.

A lány, aki az imént még a tanárommal csókolózott, nem más, mint Lydia Beaufort.

Szédülni kezdek. Ezenkívül biztos vagyok benne, hogy bármelyik pillanatban elhányhatom magam.

Rábámulok kettejükre, és mindent megpróbálok, hogy az elmúlt perceket kitöröljem a fejemből – de ez lehetetlen. Tudom, és Mr. Sutton és Lydia is tudja, ez egyértelműen látszik a rémült ábrázatukon. Teszek egy lépést hátrafelé, Mr. Sutton pedig kinyújtott kézzel egyet felém. Megint megbotlok a küszöbben, és épphogy meg tudom tartani az egyensúlyom.

– Ruby – kezdi, de a zúgás a fülemben egyre hangosabbá válik.

Sarkon fordulok és elrohanok. Hallom, ahogy a hátam mögött Mr. Sutton újra kimondja a nevem, ezúttal sokkal hangosabban.

Én azonban egyszerűen továbbfutok. És még tovább.

2

James

VALAKI LÉGKALAPÁCCSAL ÜTI A HALÁNTÉKOMAT. Ez az első, ami eljut a tudatomig, amikor lassan felébredek. A második a meztelen, meleg test, amely az enyémen fekszik.

Oldalra pillantok, de mindössze egy mézszőke hajtincset ismerek fel. Nem emlékszem arra, hogy valaki más társaságában jöttem volna el Wren bulijáról. Hogy őszinte legyek, egyáltalán nem emlékszem arra, hogy eljöttem a buliról. Újra becsukom a szemem, és megpróbálok felidézni néhány képet az előző estéről, de ami még felrémlik bennem, az néhány összefüggéstelen gondolatfoszlány: én, részegen egy asztalon. Wren hangos nevetése, amikor leesek, és a lába előtt landolok a földön. Alistair figyelmeztető pillantása, amikor a nővérel összefonódva táncolok, és szorosan a hátához préselem magam.

Ó, a francba!

Óvatosan felemelem a kezem, és kisimítom a lány homlokából a haját.

Duplán a francba.

Alistair meg fog ölni.

Hirtelen mozdulattal felülök. Szúró fájdalom hasít a fejembe, és egy pillanatra elsötétül előttem minden. Elaine mellettem valami érthetetlen dolgot motyog, és a másik oldalára fordul. Ugyanekkor megállapítom, hogy a légkalapács nem más, mint a telefonom, ami az éjjeliszekrényen van, és rezeg. Nem törődöm vele, gyorsan összeszedem a földről a ruháimat. Az egyik cipőmet az ágy közelében találom meg, a másikat közvetlenül az ajtó előtt, a fekete nadrágom és a hozzá tartozó öv alatt. Az ingem a barna bőrfotelen van. Amikor belebújok, és be akarom gombolni, észreveszem, hogy hiányzik róla néhány gomb. Felnyögök, és szívből remélem, hogy Alistair már nincs itt. Semmi szükség arra, hogy lássa a tönkrement inget, és arra sem, hogy a vörös karmolásnyomokat, amiket Elaine hagyott a rózsaszínre lakkozott körmével a mellkasomon.

A telefonom újra rezegni kezd. Vetek egy pillantást a kijelzőre, és az apám neve villan fel rajta. Nagyszerű. Nem sokkal kettő előtt jár az idő egy tanítási napon, olyan érzés, mintha a fejem bármelyik pillanatban szétrobbanhatna, és elég nagy valószínűséggel szexeltem Elaine Ellingtonnal. Az utolsó dolog, amire most szükségem van, hogy az apám hangját halljam. Határozott mozdulattal kinyomom.

Amire azonban szükségem van, az a zuhany. És tiszta ruhák. Kilopózom Wren vendégszobájából, és a lehető leghalkabban csukom be magam mögött az ajtót. Lefelé tartva az elmúlt éjszaka maradványai-ba botlom – egy melltartó és több más ruhadarab lóg a lépcsőkorláton, a folyosón mindenhol csészék, poharak és ételmaradékos tányérok hevernek. Alkohol és füst szaga terjeng a levegőben. Tagadhatatlan, hogy itt néhány órával korábban egy parti zajlott.

A szalonban megpillantom Cyrilt és Keshavot. Cyril épp Wren szüleinek drága kanapéján lustálkodik, Kesh a kandalló melletti fotelben ül. Az ölében egy lány helyezte kényelembe magát, aki kezét a fiú hosszú, fekete hajába temeti, és szenvedélyesen megcsókolja. Úgy

festenek, mintha a buli épp újrakezdődne. Amikor Kesh kicsit eltávolodik a lánytól és észrevesz engem, hátrahajtja a fejét és elneveti magát. A középső ujjam mutatom neki, amikor elmegyek mellette.

A teli üvegajtók, amelyek Fitzgeraldék kertjébe vezetnek, szélesre vannak tárva. Kilépek rajtuk, és össze kell szorítanom a szemem. A napsütés nem különösebben erős, mégis olyan érzés, mint egy szúrás egyenesen a halántékomba. Óvatosan körülnézek. Idekint sem jobb a helyzet, mint a házban. Ellenkezőleg.

A medence melletti napágyakon megtalálom Wrent és Alistairt. Akarjukat összekulcsolták a fejük mögött, a szemüket napszemüvegmögé rejtették. Csak egy pillanatig habozok, aztán odabaktatok hozzájuk.

– Beaufort – mondja Wren örömmel, és feltolja a szemüvegét, úgy, hogy göndör, fekete hajába tűzi. Ugyan szélesen mosolyog, ennek ellenére kiszúrom, hogy mennyire fakónak tűnik a sötétbarna haja. Meglehetősen másnapos lehet, pontosan úgy, mint én. – Kellemes éjszakád volt?

– Nem igazán emlékszem – felelem, és megkockáztatok egy pillantást Alistair felé.

– Menj a francba, Beaufort – mondja anélkül, hogy rám nézne. A haja aranyos fényben csillog a déli napsütésben. – Megmondtam neked világosan, hogy tartsd távol magad a nővéremtől.

Erre a reakcióra számítottam. Közönyösen felhúszom az egyik szemöldököm.

– Nem kényszerítettem az ágyamba. Ne tegyél úgy, mintha nem tudná eldönteni, hogy kivel akar szexelni.

Alistair elgyötörtén grimaszol, majd érthetetlenül dörög valamit.

Remélem, hogy lehiggad majd, és nem fogja örökké felhánytorgatni nekem a dolgot, végül is már nem tudom meg nem történtté tenni. És igazából nincs is kedvem, hogy a barátaim előtt mentegőzzek. Ezt már otthon is épp elég gyakran meg kell tennem.

– Véged van, ha összetöröd a szíved – mondja Alistair egy idő után, és a pilóta napszemüvege tükröződő lencséin át néz rám. Ugyan a szemét nem látom, de így is tudom, hogy a tekintete nem dühös, hanem inkább beletörődő.

– Elaine ötéves kora óta ismeri Jamest – veti közbe Wren. – Pontosan tudja, mit várhat tőle.

Wrennek igaza van. Elaine és én mindketten tudtuk tegnap, hogy mibe megyünk bele. És még ha alig emlékszem is valamire, a ziháló hangját még most is tisztán hallom: *Ez csak egyszer történik meg, James. Egyetlenegyszer.*

– Ha a szüleid megtudják, azon nyomban bejelentik az eljegyzéseket – teszi hozzá Wren egy idő után derűsen.

Rosszkedvűen húzom el a szám. A szüleim már évek óta arra hajtának, hogy eljegyezzem Elaine Ellingtont – vagy valamelyik jó módú, hatalmas örökségű család lányát. De tizennyolc évesen egyértelműen van jobb dolgom, mint hogy akár csak egy gondolatot is arra vesztegessenek, mi vagy ki vár rám az érettségi után.

Alistair is megvetően horkan fel. Világosan látszik: őt pontosan olyan kevésbé nyűgözi le az ötlet, hogy hamarosan a családja új tagjaként üdvözöljön. Úgy teszek, mintha megbántott volna, és a kezem a mellkasomra szorítom.

– Hiszen ez majdnem úgy hangzik, mintha nem szeretnéd, hogy a sógorod legyenek.

Erre feltolja a szemüvegét hullámos hajába, és szikrázó, sötét szemmel néz rám. Lassan, mint egy ragadozó, felemelkedik a napágyról. Ugyan vékony termetű, de tudom, milyen erős és gyors tud lenni. Ezt az edzésen épp elégszer tapasztaltam meg a saját bőrömon.

A pillantás, amivel rám néz, sejteni engedi, hogy mit tervez.

– Figyelmeztetlek, Alistair – mordulok rá, és teszek egy lépést hátrafelé.

Gyorsabban történik, mint ahogy pislogni tudnék. Hirtelen közvetlenül előttem terem.

– Én is figyelmeztettek – feleli. – Sajnos lepergett rólad.

A következő pillanatban hevesen mellkason taszít. Hátrátántorodom, egyenesen a medencébe. A becsapódáskor távozik a levegő a tüdőmből, és egy pillanattig nem tudom, merre van a fent és a lent. A hullámok zubognak a fülemben, a lüktető fejfájás a víz alatt még rosszabbnak tűnik. Mégsem bukkanok fel azonnal. Hagyom, hogy a testem elernyedjen, és ebben a pozícióban maradok, arccal lefelé. A medence csempéit bámulom, amiket innen csak elmosódottan látok, és gondolatban számolom a másodperceket. Egy pillanatra becsukom a szemem. Szinte békés a csend. Fél perc múlva fokozatosan elfogy a levegőm, és megnő a nyomás a mellkasomon. Egy utolsó, drámai buborékot még kiengedek, várok, és ekkor...

Alistair beugrik a medencébe, és megragad. Magával ránt a felszínre, és amikor kinyitom a szemem és meglátom a döbbszerű tekintetét, egyszerre kell röhögnöm és levegő után kapkodnom.

– Beaufort! – kiáltja magából kikelve, és rám veti magát. Az ökle az oldalamat találja el – a fenébe, az ütései kőkemények –, majd megpróbálja bevetni a szorítófogást. Mivel alacsonyabb, mint én, ez nem úgy jön be, ahogy remélte. Könnyedén felemelem őt, és olyan messzire hajítom magamtól, amennyire csak tudom. Wren kacagása üti meg a fülemben, amikor Alistair hangos csobbanással elmerül a vízben. Amikor újra felbukkan, egy pillanattig olyan dühösen néz rám, hogy megint muszáj elnevetnem magam. Alistairnek, mint az összes Ellingtonnak, valódi angyalarca van. Még amikor fenyegetőnek is akar látszani. A világosbarna szeme, szőke, göndör haja és átkozottul tökéletes vonásai ezt egyszerűen lehetetlenné teszik.

– Egy igazi rohadék vagy, a legrosszabb fajtából – mondja, és egy jókora adag vizet fröcsköl rám.

Megtörlöm a kezemmel az arcom.

– Sajnálom, tesó.

– Semmi baj – feleli, de továbbra is fröcsköli a vizet. Kitárom a karom, és hagyom, hogy csinálja. Egyszer csak abbahagyja. Amikor ránézek, már csak röhögve csóválja a fejét.

Ekkor tudom, hogy most már minden rendben van köztünk.

– James? – hallatszik egy ismerős hang.

Megfordulok. Az ikertestvérem áll a medence szélén, és kitakarja a napot. Tegnap nem volt ott a bulin, és egy pillanatig azt hiszem, hogy jól le fog szúrni, mert a fiúkkal ma ellógtuk a sulit. De aztán alaposabban szemügyre veszem, és megáll bennem az ütő: a válla ernyedte, a karja erőtlenül lóg a teste mellett. Hogy ne kelljen a szemembe néznie, a lábára mered.

Amilyen gyorsan csak tudok, odaúszom hozzá, és kiszállok a medencéből. Mindegy, milyen vizes is vagyok, megragadom a karját, és arra kényszerítem, hogy emelje fel a fejét, és nézzen rám. A gyomrom bukfeneczik egyet. Lydia arca vörös és feldagadt. Biztos, hogy sírt.

– Mi történt? – kérdezem, és egy kicsit erősebben szorítom a karját. El akarja fordítani a fejét, de nem engedem. Megfogom az állát, hogy ne tudja elkerülni a pillantásomat.

A szemében könnyek csillognak. A torkom kiszárad.

– James – suttogja rekedten. – Elszúrtam.

3

Ruby

– ITT TÖKÉLETES LESZ – mondja Ember, és pózba vágja magát a rekettyebokor és az almafa között.

Kis kertünkben mindenhol almák hevernek szanaszét, amiket még össze kell gyűjtenünk. De még ha napok óta unszolnak is minket a szüleink – az almaszedés csak csütörtökre van beírva lilával a naptáramba.

Már most tudom, hogy abban a pillanatban, amikor Ember és én bevisszük a kosarakat a házba, anya és apa közt veszekedés fog kitörni, hogy ki kapja a nagyobb részt. Anya ugyanis, mint minden évben, süteményt és almás táskát tervez sütni belőle, amit a pékségben ki tud tenni kóstolónak, miközben apa körülbelül százféle lekvárt akar főzni a legkalandosabb íz kombinációkban. Anyával ellentétben a mexikói étteremben, ahol dolgozik, nincs senki, akinek adhatna belőlük kóstoló gyanánt. Ez azt jelenti, hogy Embernek és nekem valószínűleg megint kísérleti nyulakként kell helytállnunk, ami egy új tortillarecept esetében nagyon klassz lehet – a kardamomos-csilis almalekvár esetében azonban a legkevésbé sem.

– Mit gondolsz?

Ember begyakorolt pózban áll előttem. Minden alkalommal újra és újra meglepődöm, hogy mennyire jól megy ez neki. A tartása laza, majd kicsit megrázza a fejét, hogy hosszú, világosbarna hajfürtjei egy fokkal még vadabban álljanak. Amikor mosolyog, zöld szeme szabályosan sugárzik az örömtől, és azon tűnődöm, hogy lehet az, hogy a reggeli kelés után máris ilyen ébernek tűnik. Én mostanáig még azt sem tudtam összehozni, hogy rendszeren megfésülködjek, az egyenes frufrum egész biztosan függőlegesen mered az égnek. És a szemem, ami ugyanolyan színű, mint Emberé, tutira nem ragyog. Ellenkezőleg, olyan fáradt és száraz, hogy állandóan pislognom kell, hátha úgy nem ég olyan kellemetlenül.

Még nem sokkal múlt reggel hét óra, és a fél éjszakát azzal töltöttem, hogy nyitott szemmel feküdtem és azon töprengtem, mit is láttam tegnap délután. Amikor Ember egy órával ezelőtt bejött a szobámba, az volt az érzésem, mintha csak az imént nyomott volna el az álom.

– Elképesztően jól nézel ki – válaszolom, és felemelem a kis digitális fényképezőgépet. Ember megadja a jelet, én lövök három képet, aztán pózt vált, oldalt fordul és vet rám – jobban mondva a kamerára – egy pillantást a válla felett. A ruhának, amit ma visel, fekete, Pán Péter gallérja van, és feltűnő, kék mintája. Anyától csente el, és egy kicsit alakított rajta, hogy keskenyebb legyen a dereka.

Amióta az eszemet tudom, Ember túlsúlyos, és folyton azzal küzd, hogy találjon a testalkatához illő cuccot, ami deréktájt szűkebb. Sajnos manapság nem épp ilyenektől hemzseg a piac, így állandóan improvizálnia kell. A tizenharmadik születésnapjára a szüleinktől varrógépet kért, amivel azóta olyan ruhákat varr, amelyek bejönnek neki.

Ember most már egész pontosan tudja, hogy mi áll jól neki. Nagyon jó érzéke van az utcai stílushoz. A mai szereléséhez például farmerdzsekit és ezüst sarkú, fehér tornacipőt vett fel, amit ő maga festett be.

Néhány nappal ezelőtt valamelyik divatmagazinban feltűnt egy dzseki, aminek az anyaga úgy nézett ki, mint amiből a szemeteszakókat készítik. Elfintorodtam, és gyorsan továbblapoztam, de ha most belegondolok, meg vagyok róla győződve, hogy Ember úgy ragyogna benne, akár egy szupermodell.

Minden bizonnyal ennek sok köze van ahhoz a magabiztossághoz, ami csak úgy árad belőle – a kamera előtt, de a való életben is.

Ez nem volt mindig így. Emlékszem még azokra a napokra, amikor halálos búskomorsággal bujdokolt a szobájában, mert a suliban zaklatták. Akkoriban Ember kicsinek és sebezhetőnek tűnt, de idővel megtanulta elfogadni a testét, és figyelmen kívül hagyni azt, amit mások mondanak róla.

Embernek nincs problémája azzal, hogy saját magát „kövérnek” nevezze.

– Olyan, mint a *Harry Potter*ben – magyarázza mindig, ha valaki meglepődik a szóhasználatán. – Voldemort neve azért félelmetes, mert senki nem meri kimondani. Pontosán így van a kövérrel is, pedig közben ez csak egy jelző, mint a *karcsú* vagy a *vékony*. Ez csak egy szó, és ráadásul nem is pejoratív.

Hosszú volt az út, mire Ember megtanulta ezt, és ez az oka annak, hogy elindította a blogját. Segíteni akart másoknak, akik hasonló helyzetben vannak, mint ő, hogy elfogadják önmagukat. Ember több mint egy éve osztja meg a világgal, hogy szépnek találja magát úgy, ahogy van, és a plus size divatról szóló szenvedélyes bejegyzéseivel felépített egy közösséget, amelyben úttörőnek és inspirációforrásnak számít.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

ú

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Anya, apa és én is hihetetlenül sokat tanultunk tőle – nem utolsósorban azért, mert mindig ellát minket a témáról szóló cikkekkkel –, és elképesztően büszkék vagyunk arra, amit elért.

– Azt hiszem, megvan már – mondom, miután már a harmadik pózban is lefényképeztem. Ember azonnal odajön hozzám, és megkaparintja a kamerát. Amikor végigpörgeti a felvételeket, kritikusan fintorog. Az egyik képnél azonban, amelyiken a vállá felett pillant hátra, végül elmosolyodik.

– Ez jó lesz – mondja, és ad egy puszit az arcomra. – Köszönöm.

Együtt vágunk át a kerten, ahogy megyünk vissza a házhoz, és közben próbálunk nem rálépni a lehullott almákra.

– Mikor posztolod a bejegyzést? – kérdezem.

– Holnap délután, azt hiszem. – Oldalról pillant rám. – Mit gondolsz, lesz még ma este annyi időd, hogy átnézd?

Tulajdonképpen nem. Ma tanítás után még ki kell tennem a plakátokat a hétvégi partira, és utána a kiselőadásomon kell még dolgoznom töriből. Ezenkívül ki kell találnom egy tervet, hogyan jutok hozzá az ajánlólevelemhez anélkül, hogy valaha még egy szót kelljen váltanom Mr. Suttonnal. Elég csak a tegnapi napra gondolnom – Lydia Beaufortra az íróasztalán és a tanáromra a lány lába között –, és újra rám tör a hányinger. A hangok, amiket kiadtak közben...

Megpróbálom gyorsan elhessegetni magamtól az emléket, ami azonban csak azzal jár, hogy Ember csodálkozva néz rám.

– Persze, szívesen – mondom gyorsan, és elslisszolólok mellette a nappaliba. Nem tudok Ember szemébe nézni. Ha meglátja a karikákat a szemem alatt, azonnal tudni fogja, hogy valami nincs rendben, és a kérdéseire most a legkevésbé sincs szükségem.

Főleg úgy, hogy Mr. Sutton fojtott nyögdecslését egyszerűen nem tudom kiverni a fejemből, szinte mindegy, milyen elszántan próbálkozom.